

Een jongetje stierf in de bushtaxi in Gambia

Jan Steenhuis uit Zuidhorn kwam kort voor kerst terug uit Gambia, waar hij met zijn vrouw een school heeft helpen opzetten. Scholen uit Zuidhorn sponsoren dit project. Steenhuis zette een indrukwekkende ervaring tijdens zijn laatste bezoek op papier.

Door Jan Steenhuis

De afgelopen zes weken was ik in Gambia voor een werkvakantie. De laatste vrijdag gebeurde er iets wat ik mijn leven lang niet zal vergeten. Ik reisde in een bushtaxi naar Serrekunda. De bushtaxi is een oud bestelbusje waarin je met 12 tot 20 mensen zit of hangt. Het is voor veel mensen de enige vorm van transport, voor zover ze de zitprijs à 15 cent kunnen betalen.

Halverwege de rit op een kruising van drie zandwegen stonden drie mensen. Twee vrouwen en een oude man. Een van de vrouwen droeg een bundeltje op haar arm. Een ziek jongetje van twee of drie jaar, met wie ze op weg waren naar het ziekenhuis. Ze namen pal voor mij plaats op ongeveer een meter afstand. Plotseling schreeuwde een van de vrouwen iets voor mij onverstaaibaars.

De chauffeur stopte en medepassagiers sprenkelden water over het hoofdje van het kind. Dit herhaalde zich later nog een keer. Bij de derde keer was hulp niet meer mogelijk. Het kindje bleek te zijn gestorven en de oude man sloot zijn oogjes.

Allen stapten uit. Ogenscheinlijk was ik de enige persoon die emotioneel ontroerd was. Was dit omdat het voor mij zo vreemd was? De eerste

mensen die ik heb zien sterven? Of zijn deze Afrikanen zo gehard door het dagelijks leven waarin elke minuut in West-Afrika een kind sterft? Waarschijnlijk is dit laatste het geval.

Na vijf minuten wilde iedereen verder. De chauffeur omdat stilstaan geen inkomen betekent. En de andere passagiers, meest vrouwen, omdat ze op weg naar de markt waren om iets te kopen of te verkopen. En ik? Ik stapte ook in.

Vluchten voor de harde werkelijkheid? Ik denk het wel. Toen ik achterom keek zag ik deze drie mensen staan langs de weg in de brandende zon met in hun armen het dode kindje. Achteraf word ik gekweld door drie prangende vragen die ik maar niet uit mijn hoofd krijg.

Hoe lang hebben deze mensen hier zo moeten staan voordat ze vervoer naar huis vonden? Als ze geen geld voor vervoer hadden, hoe ver moesten ze dan lopen met hun dode kindje? Maar vooral, waarom ben ik zo stom geweest geen taxi aan te houden en deze mensen naar huis te laten vervoeren? Dit had mij hooguit twee euro gekost.

Vragen waarop ik nooit een antwoord zal krijgen maar die mij wel steeds kwellen. En nu ben ik terug in Nederland en is iedereen bezig met kerst. Kerst, voor velen geworden tot een feest van Vreten op Aarde. Kerst, waarin de mensen zich ogenschijnlijk alleen maar druk maken of alle boodschappen op tijd gehaald worden. Of het kerstpakket wel minstens zo goed was als andere jaren en of de cadeautjes als leuk ervaren worden.

Velen onder ons gedenken dat ruim 2000 jaar geleden een voor hen bijzonder kindje is geboren. Ik denk aan een voor mij bijzonder kindje dat ik heb zien sterven."